

РЕШЕНИЕ
гр. София, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Софийският районен съд, НО, 18 състав, в състав: председател Ангел Павлов, след като на 23.09.2021 г. при секретар Мая Младенова разгледа в публично съдебно заседание АНД № 4190/2021 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на „Дарик радио“ АД срещу НП № РД-10-3/24.02.2021 г., издадено от председателя на СЕМ, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 17, ал. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗРТ на основание чл. 126, ал. 1 от ЗРТ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева. От страна на жалбоподателя се излагат конкретни твърдения за нарушаване на процесуалния закон и за липса на административно нарушение, а при условията на евентуалност – за наличие на хипотези по чл. 9, ал. 2 от НК или по чл. 28 от ЗАНН, както и за несправедливост на санкцията, като се иска отмяна на НП, евентуално изменение посредством намаляване на имуществената санкция до минимума от 3000 лева (макар и в самата жалба да се сочи, че наложената в случая санкция е именно 3000 лева), както и присъждане на разноски. Срещу визираните доводи възразява учреждението, чийто орган е издал обжалваното НП (съобрази уредбата по чл. 61 от ЗАНН, действала към 23.09.2021 г.!), претендирайки потвърждаване на постановлението.

От писмените доказателствени материали (с направеното по-долу уточнение досежно АУАН) и прослушания в хода на допуснатия от съда оглед звукозапис (като се държи сметка за принципното правило по чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, в която връзка ангажирането и на гласни доказателствени материали /изобщо/ не е задължително и в случая съдът не го намира за необходимо с оглед разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото) - освен назначаването на издалото обжалваното постановление лице на длъжността председател на СЕМ и издаването на решение на СЕМ за процесното санкциониране (релевантно е наличието на това решение, независимо от това на база на какъв доклад е било постановено то) – се установява еднозначно описаната в НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (липсва забрана за подобно препращане в релевантната нормативна уредба), с уточнението, че съответният точен израз (касае се за една от процесните реплики), използван от съответния водещ, е бил „Йебем ти курви, кланове, комунистически“ (съгласно АУАН и НП „И ебем ти курви кланове комунистически“), което се установява от непосредствено прослушания от съда в открито съдебно заседание звукозапис, т. е. доказателствен материал от обективен характер, като е очевидно, че изписването на съответния израз в АУАН (а оттам и в НП) е резултат на липса на достатъчна прецизност. Думата „йебем“ е със сръбски произход, но същата не се нуждае от превод, доколкото има общоизвестно и за българското общество значение („ебем“, „да еба“) на псувня.

При това положение материалният закон (виж и по-горе!) е приложен в крайна сметка напълно правилно от наказващия орган (към правните доводи по НП съдът също препраща), в това число като се има предвид, че същественото досежно израза „Йебем ти курви, кланове, комунистически“ е използваната псувня в смисъл „да еба“, предвид което с настоящото решение не се възприема фактическа обстановка, която да влиза в реално

противоречие с приетото от наказващия орган от фактическа страна. Псуването в национален радио ефир, насочено срещу конкретно лице (никакво съмнение няма относно това кое е било лицето-адресат на визираните процесни реплики) поради несъгласие с (възмущение от) изразено от негова страна мнение като треньор, което е било в смисъл, че състезателките от националния отбор по художествена гимнастика не е трябвало да се виждат с родителите си в даден период (с уговорката, че самото изразено възмущение от страна на водещия е най-малкото разбираемо), откровено противоречи на добрите нрави (не е трудно да си представим какво би било, ако критиката на всеки един водещ на радио или телевизионно предаване започне да се изразява чрез псувни, насочени срещу конкретни хора). Добрите нрави се явяват общоприети ценности (неписани правила за поведение) в даденото общество.

От съдържанието както на АУАН, така и на НП, след непредубедения им прочит става напълно ясно коя законова разпоредба се счита за нарушена (чл. 17, ал. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗРТ) и коя точно хипотеза се визира, а именно касаещата допускането на създаването и предоставянето за разпространение на предаване, което противоречи на добрите нрави, т. е. липсва съответната претендирана от страна на жалбоподателя непълнота в тази насока. В този смисъл и актът, и постановлението, съдържат изискуемото от закона (ЗАНН) описание на нарушението и на обстоятелствата, при които то е било извършено, така че да може да се даде възможност за реално упражняване на процесуалното право на защита и то по същество срещу обвинението (което право в случая реално е упражнено).

Визираният в жалбата използван в чл. 17, ал. 2 от ЗРТ съюз „или“ не означава, че при наличието и на двете хипотези едновременно – създаване и предоставяне за разпространение (те не се изключват взаимно) – административно-наказателна отговорност може да се търси само във връзка със създаването или само във връзка с предоставянето за разпространение (в случая и в АУАН, и в НП недвусмислено - и напълно правилно - е прието наличието и на двете хипотези), нито че се касае за две отделни неизпълнения на задължения към държавата при осъществяване на дейността на юридическото лице по смисъла на чл. 83 от ЗАНН. Дори д следваше да се приеме, че в нарушение на принципа по чл. 18 от ЗАНН за две административни нарушения е наложена една санкция, то подобно нарушение на материалния закон в полза на нарушителя няма как да доведе до отмяна на съответното постановление – иначе би се стигнало до повече от очевидно абсурдния лишен от всякаква логика извод в смисъл, че неоправданото налагане на една вместо на две санкции води в крайна сметка до цялостно отпадане на отговорността.

Уредбата по чл. 57 от ЗАНН не изисква от наказващия орган да излага мотиви в същинския смисъл на понятието извън указаното в първата алинея на същия член, в това число мотиви конкретно досежно неприлагането на чл. 28 от ЗАНН. Отделен е въпросът, че в случая административното нарушение не се отличава така съществено от обикновения случай на нарушения от съответния вид, за да се обоснове наличието на хипотеза на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН (в това число съобразно редакцията на разпоредбата, действала до месец декември 2021 г.), още по-малко наличието на малозначителност по чл. 9, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН. Касае се за общоизвестно популярно предаване по радио с национален обхват на излъчване (от страна на общоизвестно популярен водещ) и то във време от денонощието, в което съвсем обичайна е хипотезата на слушане на радио след приключване на работното време, в това

число в автомобил на път към дома. Както стана дума и по-горе, възмущението на водещия е разбираемо и се касае за критика към нещо, което очевидно според същия водещ е било именно в нарушение на добрите нрави, но всичко това може да обуслови единствено налагането на имуществена санкция в минимален размер, което наказващият орган е сторил, поради което изменение на постановлението посредством намаляване на санкцията е невъзможно. Тук следва да се има предвид, че уредбата по ЗАНН съдържа специално (свое) правило досежно целите на наказанието, а именно в чл. 12 от ЗАНН, т. е. липсва препращане към чл. 36 от НК (която разпоредба е коментирана от страна на жалбоподателя), като в случая наложената имуществена санкция е напълно съобразена с тези цели по чл. 12 от ЗАНН, които се явяват изначално приложими в хипотезите по чл. 83 от ЗАНН (каквато е и процесната).

Разпоредбите на чл. чл. 39-41 от КРБ, както се сочи и в жалбата, действително изграждат един комплекс от норми, като налагането на процесната санкция не представлява цензура по смисъла на чл. 40, ал. 1 от КРБ (нито нарушаване на свободата на съответното средство за масова информация), а допустима от закон (ЗРТ) реакция на неспазване на ограничение по чл. 39, ал. 2 от КРБ (доколкото в случая е било накърнено правото на чест на друго лице, което право се извежда от чл. 32, ал. 1, изр. 2 от КРБ).

Очевидно е кои са добрите нрави, чието накърняване се визира в АУАН и НП и законът не изисква да се сочат каквито и да било критерии в тази връзка – просто общоприетите в нашето общество разбирания, независимо от това какъв език се употребява в ежедневната реч дори публично от страна на политически фигури, откровено са в разрез с това в национален радио ефир да се изричат псувни и то по отношение на конкретни лица включително във връзка с коментирания вече по-горе конкретен повод, което дава отговор на въпроса кои са накърнените в случая добри нрави. Напълно вярно е, че през последните десетилетия обществото както в България, така и в значителна част от света, е станало доста по-толерантно спрямо използването на вулгарен език, особено що се отнася до определени видове произведения на изкуството, но еволюцията в обществените възгледи (в това число конкретно що се отнася до нашата страна) определено поне за момента не е достигнала дотам, че изричането на подобни псувни при подобни обстоятелства и пред национална аудитория да се явява дори донякъде обществено търпимо.

В НПК (визирайки тук препращането съгласно чл. 84 от ЗАНН и съответното възражение от страна на жалбоподателя) не е предвиден нарочен ред конкретно за събиране и съхраняване на звукозаписи извън някои особени правила като например тези за специалните разузнавателни средства, сред които особени хипотези настоящата не попада. Звукозаписът е приобщен надлежно към доказателствената съвкупност в съдебно заседание посредством съответния оглед и за съда липсват каквито и да било логически обосновани основания за съмнения досежно автентичността за коментирания звукозапис, включително при съпоставка със съдържанието на АУАН, в която връзка съдът намира, че обстоятелствата по делото могат да бъдат изяснени и без назначаването на експертиза, каквато е поискана от страна на въззивника в хода на съдебното производство (липсва каквато и да било логика в това от страна на служителите на СЕМ да се манипулира – при цялата техническа сложност на подобно мероприятие – звукозапис от предаване, излъчено в национален ефир при това на живо, само за да се санкционира съответното юридическо лице с 3000 лева).

Липсва установено в закона правило в смисъл, че за установяването на подобен род

административни нарушения обезателно следва да има посочени в АУАН свидетели, явяващи се очевидци на извършване на нарушението или пък актосъставителят да е такъв очевидец (съобрази уредбата по чл. 40 от ЗАНН!); вписаните в конкретния АУАН свидетели се явяват такива на установяване на нарушението, както е посочено в самия акт.

Уредбата по чл. 118 от ЗРТ не е нарушена с оглед наличието на съответното решение, за което стана дума по-горе.

Наличието на възможност, респективно правомощие, за даване на предписания за отстраняване на дадено нарушение от страна на съответния административен орган не означава липса на правомощие за налагане на санкция за нарушението.

Отговорността по чл. 83 от ЗАНН е обективна, безвиновна, като в случая не става дума реплики, отправени от гост в съответното предаване, а от негов водещ.

Така при извършената от съда цялостна, включително служебна, проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН (имайки предвид и наличието на съответната компетентност на актосъставителя и на наказващия орган съобразно чл. 127, ал. 1, съответно ал. 2, от ЗРТ) не се констатираха основания за отмяна или дори само за изменение на обжалваното НП, предвид което същото на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН следва да бъде потвърдено (прилагането на дейвалата към 23.09.2021 г. уредба по ЗАНН не би довело до по-различен краен резултат), при който изход от делото присъждане на разноски в полза на жалбоподателя законът не допуска.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

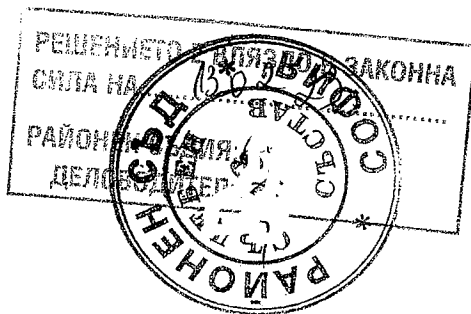
Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА НП № РД-10-3/24.02.2021 г., издадено от председателя на СЕМ.

Оставя без уважение искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

РАЙОНЕН СЪДИЯ / Ангел Павлов/:

РЕШЕНИЕ

№ 902

гр. София, г. 13.02.2023

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мария Стоева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10710** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на "ДАРИК РАДИО"АД, със седалище и адрес на управление гр. София, район Оборище, бул. "Княз Ал. Дондуков" № 82, против решение № 20059048 от 26.09.2022 г., постановено по НАХД № 4190/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 18-ти състав.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В жалбата си и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага доводи за неправилност на решението на СРС и моли то да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателно постановление. Претендира разноски, съгласно предсатвен списък.

Ответникът по касация, председателят на Съвета за електронни медии (СЕМ), в писмени бележки и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съда да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на обжалваното решението на СРС и счита, че следва да бъде оставено в сила.

Касационният състав, преценявайки обжалваното решение с оглед заявените основания за отмяна и служебно, съобразно разпоредбата на, ал. 2 на чл. 218 АПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

С оспореното решение Софийски районен съд е потвърдил

наказателно постановление (НП) № РД-10-3/24.02.2021, издадено от председателя на СЕМ, с което за нарушение на чл. 17, ал. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗРТ на основание чл. 126, ал. 1 от ЗРТ на "ДАРИК РАДИО"АД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, затова че като доставчик на медийни услуги е допуснал създаване и предоставяне за разпространение на предаване в нарушение на един от принципите на чл.10 от Закона за радиото и телевизия (ЗРТ), а именно недопускане на предавания, които противоречат на добрите нрави, като на 30.11.2020г. в предаването "Спортно шоу на Дарик", излъчено от 17 до 18 часа водещият Томислав Русев около 17:59 ч. псува, като преди това обявява няколкократно, че има намерение да каже нещо неприлично.

Въз основа на събраните по делото доказателства, въззивният съд приема за установено, че описаното в наказателното постановление нарушение е действително извършено, макар от изслушания в съдебно заседание звукозапис да са установени несъществени разлики в думите на водещия. След като е анализирал установените факти и приложимите разпоредби на закона, е обосновал извод, че материалният закон е приложен правилно от наказващия орган.

Съдът е приел, че както на АУАН, така и на НП са издадени от компетентни органи, на основание чл. 127, ал. 1, съответно ал. 2, от ЗРТ и от съдържанието им става ясно коя законова разпоредба се счита за нарушена (чл. 17, ал. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗРТ) и коя точно хипотеза се визира, а именно касаещата допускането на създаването и предоставянето за разпространение на предаване, което противоречи на добрите нрави, т. е. липсва съответната претендирана от страна на жалбоподателя непълнота в тази насока. В този смисъл и актът, и постановлението съдържат изискуемото от закона (ЗАНН) описание на нарушението и на обстоятелствата, при които то е било извършено, така че да може да се даде възможност за реално упражняване на процесуалното право на защита и то по същество срещу обвинението.

Обсъдена е и липсата на предпоставки за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, както и възраженията на дружеството жалбоподател.

При извършената от съда цялостна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът не е констатирал основания за отмяна или изменение на обжалваното НП, предвид което, същото на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, е потвърдено.

Така постановеното решение на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав възприема фактическата обстановка, описана от въззивния съд, тъй като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Споделя и направените изводи за извършено административно нарушение.

Няма допуснати нарушения при съставянето на АУАН и НП, а разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са спазени. Двата акта са съставени в законовите срокове и съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание.

Неоснователни са твърденията в касационната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът надлежно е приобщил представения звукозапис към доказателствата по делото и го е обсъдил

заедно с останалите събрани доказателства. АУАН е съставен в присъствието на свидетели и в него е посочена датата, на която предаването е било излъчено. Липсват каквито и да е доказателства – преки или косвени, че предаването е било излъчено на друга дата. Настоящата инстанция споделя и извода на районния съд, че в случая не е необходим разпит на актосъставителя, тъй като проверката на записа от предаването е подробно описана в акта, който е съставен при извършен мониторинг от Интегрираната система за мониторинг. Между страните не е налице спор относно установените и описани в АУАН и НП факти, по отношение на думите, изречени от водещия.

При осъществяването на своята дейност доставчиците на медийни услуги се ръководят от следните принципи:

Според чл.17, ал.2 от ЗРТ Доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаване или предоставяне за разпространение на предавания в нарушение на принципите на чл. 10 и предавания, внушаващи национална, политическа, етническа, религиозна и расова нетърпимост, възхваляващи или оневиняващи жестокост или насилие. В чл.10, ал.1 от ЗРТ са изброени принципите, от които се ръководят доставчиците на медийни услуги при осъществяването на своята дейност. В т. 6 като един от тези принципи е посочено: "недопускане на предавания, които противоречат на добрите нрави, особено ако съдържат порнография, възхваляват или оневиняват жестокост или насилие или подбуждат към ненавист въз основа на расов, полов, религиозен или национален признак". От думите, които водещият е изрекъл се установява, че е допуснато предаване, което в тази си част противоречи на добрите нрави.

Понятието "добри нрави" е морална категория в обществото и липсва легално определение, като разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗРТ посочва само някои от проявите форми на противоречие с добрите нрави: порнография; оневиняване или възхвала на жестокост или насилие; подбуждане към ненавист въз основа на расов, полов, религиозен или национален признак. Съдът намира, че изброяването не е изчерпателно, като при тълкуването на понятието "добри нрави" следва да се вземе предвид и постановеното в Решение № 7 от 4. IV. 1996 г. на Конституционния съд на Република Българи по конст. д. № 1/96 г. тълкуване на понятието: "Добрите нрави са критерии за обществено благоприличие, установени в обществото с цел неговото съхраняване. Публичният морал представлява област, в която са меродавни най-вече националните традиции и култура. Но недопустимостта да се накърняват добрите нрави не се свежда само до това да се спазват изискванията за обществено благоприличие, формирани вследствие на традициите на даденото общество. В обществен интерес е например добрите нрави да бъдат критерий при формирането на подрастващите. Не във всички случаи е необходимо да е налице ефективно накърняване; в някои случаи неблагоприятните последици спрямо защитаваната друга ценност може да настъпят по-късно. ". Ролята на медиите при формирането на общественото мнение и особено при формирането на морални ценности у подрастващите е голяма, поради което са неприемливи предавания, които противоречат на добрите нрави, на националните традиции и

култура. Електронните медии следва да се съобразяват с правилата за благоприличие и да си осигуряват зрителски интерес с приемливи за обществото телевизионни формати. Именно поради тази причина в Закона за радиото и телевизията са определени принципи, които следва да се спазват, един от които е този по чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за радиото и телевизията.

В чл.126, ал.1 ЗРТ е предвидено, че за нарушение на чл.17 на доставчиците на медийни услуги се налага имуществена санкция от 3000 до 20 000 лв. В случая санкцията е наложена в минимален размер. Районният съд в обжалваното решение е изложил подробни мотиви, защо не приема "маловажност на случая", които настоящата инстанция споделя. Извършеното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на извършени нарушения от този вид.

С оглед изложеното, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, с оглед направеното от ответника по касация искане, на Съвета за електронни медии следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., на основание чл. 63д, ал.1 и ал.4 и ал.5 от ЗАНН във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20059048 от 26.09.2022 г., постановено по НАХД № 4190/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав.

ОСЪЖДА "ДАРИК РАДИО"АД, ЕИК със седалище и адрес на управление гр. София, район Оборище, бул. "Княз Ал. Дондуков" № 82, да заплати на Съвета за електронни медии юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

